

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ГОРЧИВИЯТ ВКУС НА МИНАЛОТО

chitanka.info

За всички, които мислят, че е лесно да забравиш човек, когото си обичал повече от всичко на света...

Дейвид Блайт успя да се прибере благополучно до вкъщи, без да убие никого. Надали някой от хората около него имаше представа колко близо е бил до лична среща с Оная с Косата. Шефът му, който цяла сутрин му бе пилил на главата, колегите, които вече дори не го питаха, преди да го муфтят цигари, таксиметровият шофьор, който най-нагло бе закръглил сметката от 14,99 на 20 долара, магазинерката, която му бе продала вчерашен хляб... всички имаха късмет, че не се превърнаха в средство за препитание на някоя от гробарските агенции в Детройт. Имаше моменти, когато Дейв чувстваше как импулсът да разкъсва гърла със зъби, да троши кости с голи ръце и да скача върху тленните останки на някой от малоумниците напират досами гърлото му, нахлува в устата му, чука по зъбите отвътре и крещи: „Отваряй, копелдак такъв! Само ме пусни — трябват ми две минути, за да му се стъжни на тоя! Пусни ме ВЕДНАГА, леке бърливо!“. Но Дейв устоя. Затова, вместо да прекара нощта в килията на някое полицейско управление, щеше да се наслади на гостоприемството на собствения си дом. Възнамеряваше да вземе един душ, да седне в огромния фотьойл, подарък от майка му за първото му самостоятелно жилище, да послуша малко музика... и да пийне едно. Или десет. По дяволите, след ден като този му се полагаха поне две бутилки.

Както винаги, когато масивната желязна врата се захлопна зад гърба му, всичките натрупани ядове през деня писнаха ядно и се покриха в някое от дълбоките кътчета на подсъзнанието му. Е, щяха да излязат от скривалищата си я през нощта, за да се набутат в някой от кошмарите му, я утре сутринта, за да му дадат един „хубав“ старт на следващия работен ден... но важното бе, че знаеха: стопанинът си е вкъщи. А у дома и стените помагат. В неговия случай — и в буквален смисъл.

Той хвърли папката с докладите, които трябваше да са готови за петък, на кухненската маса. Знаеше много добре, че работата няма

къде да избяга, а и бе повече от сигурен, че щеше да я свърши за нула време, така че нямаше нужда да си дава много зор. Понякога му идваше да набие два шамара на шефа си, да си подаде оставката и да зареже всичко. Работата обаче му трябваше. Другата му професия — онази, която му доставяше повече удоволствие — не изкарваше почти никакви пари напоследък. Колкото и да си говорим за предимствата на техническия напредък, за ползата от електронните джаджи и така нататък, едно бе сигурно: всички тези неща бяха прецакали из основи животите на странстващите магьосници до един.

Огледа критично стените и отбеляза наум местата, където трябваше да поднови пентаграмите и веветата^[1]. Напоследък животът бе толкова стресиращ, че магическата енергия изтичаше от тях за броени дни. Тъй като се мъчеше да понамали малко използването на вълшебства (откакто бе сам, силите му не се възстановяваха вече толкова бързо, както едно време...), една седмица се опита да мине без всякакви талисмани. След като обаче в края на шестия ден се събуди с писъци, сънувайки най-отвратителния си кошмар от 720 години насам, реши, че няма смисъл от експерименти. Оттогава насетне ги подновяваше по-редовно и от спалното си бельо.

Влезе в банята и седя под хладкия душ над половин час. Можеше да реши проблема с личната си хигиена с една елементарна татуировка на няколко келтски руни на дясното си рамо — както бе направил един известен с пословичния си мързел негов колега и приятел по чашка от „Зелената котка“ — но така обичаше усещането на водната струя, която гали кожата му, че и досега предпочиташе да продължава да плаща луди сметки на водопроводните компании.

Най-накрая с нежелание спря водата и излезе от банята. Горещият дъх на мегаполиса го посрещна с нажежена плесница още на вратата. Усети как жегата, която сякаш преследваше някаква лична вендата спрямо него, се впи в гърлото му и засмука желанието му за живот като прегладняла пиявица, нападнала заблуден в блатата турист. Главоболието, което като че ли бе поотстъпило малко от позициите си в последните няколко седмици, се завърна с подкрепления и атакува безмилостно малкото му останал здрав разум. Ако не беше дистанционното за климатика, предвидливо оставено на масичката до банята, сигурно щеше да припадне. Хладната струя от най-великото изобретение на човешкия род обаче успя да възвърне частица от

силите му. Докато се преобличаше в домашни дрехи, ситуацията бе станала дори поносима. Сега на дневен ред беше вечерният му ритуал. Пийването.

Той отиде до кухнята и се спря пред огромния хладилник, изработен по поръчка, който заемаше повече от половината кухненска стена, докато се чудеше какво да сръбне тази вечер. Миналата нощ бе откарал до късно с една от бутилките реколта 1992 г., но днес имаше желание за нещо с по-малък емоционален заряд. Не гореше от желание утре да повтори адския махмурлук от тази сутрин. Да, определено му трябваше нещо реколта 2002 или 2006 г. Тръпчивият букет на тези две години оставяше доста странен послевкус, но пък ароматът на ягоди и карамел бе райски. Точно това, от което се нуждаеше в момента.

Той отвори хладилника и затърси с поглед къде бяха бутилките от тези реколти. Така... 2012... 2006... 1994... 1999... а, ето и една 2002. Чудесно. Протегна ръка и извади тежката стъкленица, внимавайки да не закачи някоя от съседните. Зеленото стъкло веднага се покри с едри капки конденз. Когато забърса влагата, видя как във вътрешността скромно проблясва пламъчето на запечатания вътрешен спомен. Беше жълто, също като цвета на липите, които бяха разцъфтели като побъркани в лятото, когато срещна Ана. Това беше нещото, което харесваше на спомените. Миналата нощ бутилката бе пламтяла в розово, точно като обещията на Джинджър, които носеше тогава, когато се бяха целунали за пръв път. Една от любимите му реколти пък беше 2008, която грееше в небесносиньо — цветът на блузката на Поли, която тя носеше в деня на запознанството им. Реколта 2001 бе резедава като нежните листа на първата от хилядите рози, която бе подарил на Стейси...

Преди да затвори вратата, за пореден път огледа огромната си колекция. Акуратно подредените бутилирани спомени заемаха почти цялото пространство във вътрешността на чудовищния уред. Оставаше съвсем малко място. Скоро едва ли щеше да има къде да складира новите си придобивки... е, в случай че се появят такива. В последно време предпочиташе да заседне у дома в безмълвната компания на MP3-плейъра, чашата и някоя от стотиците бутилки.

Защото само той знаеше колко труд, болка и отчаяние са необходими за производството на дори една-единствена глътчица от този деликатес.

Дейв се тръсна в мекия фотьойл, наля си глътка искрящ спомен и с наслаждение отпи. Както всеки път, горчивият вкус го блъсна с все сила в небцето, откъдето отлетя в мислите му, експлодира там с енергията на двеста атомни снаряда, след което най-накрая стигна до сърцето му, където се сля с кръвта и потече спокойно по вените му. Пред очите му изникваха една след друга картини, една от друга по-красиви и нежни, нарисувани лично от него, от четката на подсъзнанието му и боите на миналото, оживяващи постепенно като стар черно-бял филм, който малко по малко придобиваше колорит и дълбочина. Душата му пееше, омагьосана от първите нотки на симфонията, прозвучала в деня, когато целувките все още не бяха изместени от сребролюбието, любовта — от пресметливостта, а прегръдките — от покриващите сърцето на благоверната му мазоли...

Наздраве, любов моя. Дано си спомняш за мен от време на време, изпрати мисълта си към старата си любов Дейв. Да, осъзнаваше колко глупаво е това. Прекрасно знаеше колко краткотрайна е паметта на всичките му приятелки. Особено на тези, които бе обичал истински.

Няма значение. Да пием за любовта, която погубихте!

Той въздъхна, изтри сълзите си и си наля нова чаша.

[1] Ве́ве (Veve или Veve) — религиозен символ, използван в хаитянското вуду — Б.а. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.